

Вѣфиміанъ за това наредѣ
 Вѣрны слуги, и ги испроводи
 Да по всички градове и страны,
 Мнѣтыри, и дални пѣстыни
 Испытѣватъ, еда го намератъ,
 Родителска сердца ѿвеселатъ.
 Сѣтидоха слуги по вси страны,
 Испытѣваха по мѣста различни:
 Но никакъ не можа да чѣатъ,
 Нитò нѣгде да го разумѣатъ.
 Нѣкои ѿ нихъ и въ вѣдѣсъ доидоха,
 За Ялѣзіа и тамъ пытаха:
 Но никой се такъ не надаше,
 Ни за него нѣкой помыслише,
 Какъ ще толкъ да самъ себе смири,
 И ѿблече толь раздранны дрѣхи,
 И ѿ толко господство и слава,
 Да возлюбѣ нищета такова.
 Затò слуги когѣ го видѣха,
 Да познаѣтъ никакъ не можахъ.
 Защо бѣше лице си изгѣбилъ
 Сѣ мѣтва, и поѣтъ се изсѣшилъ.
 Видѣха го толико оубога,
 И милость мѣ показѣха многа.
 Но не можа нитò да познаѣтъ
 Какъ е той самъ когò они тражатъ.